

C.U.R.E.

Bart Massant

C.U.R.E.

corporate thriller

WITSAND UITGEVERS

Voor Els

Proloog

Hij had geen tranen meer. De hele nacht was hij af en aan wakker geworden en telkens wanneer hij dan traag tot het besef kwam waar hij was, werd het hem te veel. Het was schrikwekkend stil geweest en pikkedonker, behalve wanneer hij met de zaklamp scheen die hij had gekregen, maar dat maakte hem nog banger. Hij had geen enkele auto gehoord; af en toe de wind die de bomen deed ritse-len en op een bepaald moment dacht hij dichtbij zelfs een dier te horen krabben tegen de houten muur, maar hij wist niet wat het precies was. Ver weg meende hij tegen de ochtend een hond te horen blaffen, maar het kon ook zijn verbeelding zijn. Twee of drie vliegtuigen, niet zulke hele grote want het lawaai ervan was niet overdonderend geweest, waren overgevlogen.

Nu kwam er toch wat ochtendlicht door de spleet onder de kamerdeur naar binnen, en het van binnenuit dichtgetimmerde raam gaf ook een zeer dunne lichtstreep aan de boven- en de onderkant, zodat hij toch wat dingen ontwaarde, maar hij kon niet naar buiten zien. Hij lag in foetushouding op een dun, goedkoop matras, boven op een rudimentair ijzeren bed met harde springveren die tegen het matras drukten en in het donker een akelig geluid maakten als hij bewoog. Een groezelig deken, dat hij in de loop van de nacht wel over zich heen had geslagen, lag nu aan het voeteneinde van het bed. Daarnaast stond een rode emmer met een deksel op en ernaast een rol wc-papier. Onder zijn hoofd voelde hij de kruimels van de donut die hij die ochtend had gegeten, en een beetje verderop zag hij de halflge fles cola liggen op de ruwe planken vloer.

Hij strekte zijn dunne benen die onder zijn korte short uitstaken. De stalen ketting maakte een ratelend, kil geluid. Aan het ene uiteinde was hij vastgemaakt aan de poot van het bed; aan het andere zat hij vast met een stalen ring met sleutelslot rond zijn linkerenkel, die pijn deed en rood zag. Hij had het geprobeerd maar kwam niet verder dan een meter van de deur, die zonder twijfel op slot was, en

een halve meter van het raam, waar hij zag dat de horizontale planken voor het raam vastgeschroefd waren in de muur. Tevergeefs had hij het bed willen meetrokken, tot hij had vastgesteld dat de vier poten in de vloer waren verankerd.

Zijn korte, blonde haar plakte tegen zijn hoofd. Dat kwam door het opgedroogde angstzweet. Zijn anders zo levendige, blauwe ogen waren nu dof en roodomrand. Op zijn wangen voelde hij overblijfselen van zoute tranen. Zijn Adidas-sneakers had hij nog aan en er zat nog wat zand in de zolen, maar het meeste daarvan was op het matras terechtgekomen en schuurde tegen zijn benen. Hij droeg een vuil Batman-T-shirt, dat een stukje van zijn dunne lendenen liet zien. Op zijn rechterknie zag hij een blauwe plek, maar hij kon zich niet herinneren hoe hij daaraan was gekomen.

Hij had geen idee waarom en door wie hij ontvoerd was, maar zelfs op zijn jonge leeftijd wist hij dat het niets veel goeds beloofde. Hij kon een opkomende traan net onderdrukken en balde zijn vuisten. Hij nam zich voor zich zo hard mogelijk te verzetten. Want hij wilde terug naar huis: basketten met zijn vrienden, zijn papa en zijn mama en zijn zus knuffelen, de party voor zijn achtste verjaardag voorbereiden.

Toen ving hij plots het geluid op van een naderende wagen, die hard tot stilstand kwam, niet ver van hem vandaan. Een autodeur werd dichtgeslagen en vervolgens een tweede. Iemand was iets aan het roepen, maar hij verstond niet wat. Weinige tellen later was er geschuifel buiten rond de blokhut en moest hij een keuze maken: waren het daarbuiten 'goeden' of 'slechten'?

Hij besloot het erop te wagen, ging zo dicht bij de muur staan als zijn ketenen het hem toelieten, en riep 'Help!', steeds opnieuw. Door het dichtgetimmerde raam hoorde hij iemand terugroepen: 'Hou vol! We halen je hieruit!'

Daarna volgde een korte woordenwisseling en toen werd het stil. Enkele minuten later hoorde hij de motor weer aanslaan. De wagen reed weer weg.